

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/275/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217216842
Dátum vydania rozhodnutia: 10. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Darina Kriváňová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1217216842.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Michaela Krajčová a JUDr. Natália Kolláriková, v právnej veci žalobcu: F. L., A., XX.XX.XXXX, W. T. J. XXX/X Y., W., N.. AK P., X..H..E., X. X. W., P. XX, IČO: 54 496 586, proti žalovanému: ESSOX FINANCE, s.r.o., so sídlom Karadžičova 16, Bratislava IČO: 35 846 968, zast. Advokátskou kanceláriou Nagyová Tenkač, s.r.o., so sídlom Ružinovská 42, Bratislava, IČO: 36 862 169, o zaplatenie 6.074,94 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č.k. 9Csp/106/2017-335 zo dňa 09.04.2019, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-9Csp/106/2017, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č.k. 9Csp 106/2017-335 zo dňa 09.04.2019, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV pod sp. zn. B2-9Csp/106/2017 z r u š u j e a v e c v r a c i a n a ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava II rozsudkom č.k. 9Csp/106/2017-335, zo dňa 09.04.2019, teraz vec vedená na Mestskom súde Bratislava IV sp.zn. B2-9Csp 106/2017, žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa domáhal od žalovaného, pôvodne označeného vtedy platným obchodným menom: PSA FINANCE SLOVAKIA, s.r.o., Prievozská 4/C, 821 09 Bratislava, IČO: 35 846 968, zaplatenia sumy vo výške 6.074,94 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ako i náhrady trov konania. Žaloba bola zdôvodnená uzavretím Leasingovej zmluvy číslo: D./XX/XXXXX, dňa 06.10.2015 (ďalej ako „Leasingová zmluva“), medzi žalobcom ako leasingovým nájomcom a žalovaným ako leasingovým prenajímateľom, ktorej predmetom bol finančný leasing s označením predmetu leasingu: nové osobné motorové vozidlo, zn. a model: CITROEN Grand C4 Picasso, VIN: Q V žalobe bolo uvedené, že počas trvania predmetnej zmluvy sa na motorovom vozidle vyskytlo veľké množstvo väd, pričom viaceré z nich opakovane. Vzhľadom na tieto vady bol žalobca nútený, v záujme riadneho užívania motorového vozidla, uplatňovať nároky z väd na motorovom vozidle u dodávateľa, a to na základe plnomocenstva, ktoré mu bolo predmetnou zmluvou udelené. Napriek opakovaným reklamáciám neboli niektoré vady riadne a včas odstránené. V žalobe špecifikoval konkrétne vady v počte 20, ktoré boli uplatnené u dodávateľa v období od 17.05.2016 do 18.01.2017. Zdôraznil, že vzhľadom na početnosť a opakovaný výskyt uvedených väd, si žalobca pri poslednom vybavení reklamácie odmietol motorové vozidlo od jeho dodávateľa - spoločnosti MOTOR PARTNER, s.r.o., so sídlom Panónska cesta 22, 851 04 Bratislava, IČO: 35 694 866, prevziať. Následne zistil, že uzavretá Leasingová zmluva číslo: D./XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, je v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami právneho poriadku regulujúcimi právo na ochranu spotrebiteľa, v dôsledku čoho je od počiatku neplatná, z toho dôvodu vyzval žalovaného na vrátenie žalobcových plnení, avšak bezvýsledne. Žalobca do podania žaloby v zmysle predmetnej zmluvy uhradil žalovanému dňa 28.06.2016 splátku vo výške 6.074,94 eur.

3. Žalobca dal do pozornosti, že splnomocnenie žalovaného, ktoré je obsahom zmluvy, udelené žalobcovi za účelom užívania motorového vozidla, splnomocňuje žalobcu na zastupovanie pri „uplatňovaní nárokov zo závad PL, vrátane zastupovania pred súdmi a rozhodovacími orgánmi, okrem odstúpenia od kúpnej zmluvy“. Citované ustanovenie vyhodnotil ako obmedzujúce právo spotrebiteľa odstúpiť od kúpnej zmluvy v prípade výskytu väčšieho počtu väd, ktoré sa v tomto prípade aj vyskytli, možno ho považovať za neprijateľnú podmienku, nakoľko neprímerane obmedzuje spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu. V dôsledku uvedeného žalobca ako spotrebiteľ nemá možnosť odstúpiť od kúpnej zmluvy uzavretej medzi žalovaným a dodávateľom predmetu leasingu, z dôvodu výskytu veľkého množstva väd na motorovom vozidle. Zdôraznil, že nemožnosťou odstúpenia od kúpnej zmluvy medzi žalovaným a dodávateľom predmetu leasingu je mu ako spotrebiteľovi odňatá možnosť efektívne sa domáhať zodpovednosti za vady na predmete leasingu (motorovom vozidle), čo je v rozpore s § 53 ods. 4 písm. d) Občianskeho zákonníka.

4. Naviac žalobca mal za to, že aj keď Leasingová zmluva obsahuje úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, ako aj ročnú percentuálnu mieru nákladov (ďalej aj ako „RPMN“), uvedené údaje nie sú uvedené správne, nakoľko pokiaľ bola úroková sadzba v zmluve stanovená vo výške 0,00 % p.a. a spracovateľský poplatok bol vo výške 1.895,40 eur, zmluvná výška RPMN v sadzbe 10,52 % je s ohľadom na úrokovú sadzbu a spracovateľský poplatok podstatne vyššia. Zároveň dal do pozornosti, že nemožno tiež presne zistiť, na základe akých skutočností dospel žalovaný k výške RPMN, keď pri celkovej výške úveru 18.225,- eur s RPMN vo výške 10,52% p.a. a dobe splácania úveru troch rokov (36 mesiacov) je celková výška záväzku žalobcu vo výške 28.302,60 eur. Pri poskytovanej sume 18.225,- eur s RPMN vo výške 10,52 % p.a. a dobe splácania úveru troch rokov, spolu so spracovateľským poplatkom 1.895,40 eur by celkový záväzok mal predstavovať sumu vo výške 25.872,21 eur a nie 28.302,60 eur. Uzavrel, že aj keď zmluvu z vyššie uvádzaných dôvodov považuje za neplatnú, v dôsledku nesprávne určenej RPMN a absencie plnení, ktoré pre spotrebiteľa vyplývajú, by táto bola bezúročná a bez poplatkov. Žalovaný síce uvádza príklad na výpočet RPMN, avšak v ňom nezohľadňuje poplatky za havarijné poistenie predmetu leasingu, poplatky za povinné zmluvné poistenie predmetu leasingu a poplatok za poistenie finančnej straty, ktoré už ale zohľadňuje v Dohode o platbách nájomného k zmluve č. D., zo dňa 06.10.2015. Absencia poplatkov za vyššie uvedené poistenia (havarijné, povinné zmluvné poistenie a poistenie finančnej straty) zakladá aj samo osebe bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy (správne úveru) v zmysle § 11 ods. 1 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Z údajov a aj samotného príkladu výpočtu RPMN, ako je uvedený vo Formulári, prípadne zmluve, nemožno hodnoverne vypočítať výšku RPMN, v dôsledku čoho sa úver v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

5. Ďalej namietal veľkosť písma textu uzavretej zmluvy, ktoré nedosahuje minimálnu výšku stanovenú § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., keď vymedzenie zmluvných strán v záhlaví zmluvy nedosahuje minimálnu výšku stanovenú týmto nariadením, čo má tiež podľa žalobcu za následok absolútnu neplatnosť zmluvy. Naviac dal do pozornosti, že mu boli poskytnuté iba informácie v zmysle § 4 ods. 1 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak ostatné informácie v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) až s) Zákona o spotrebiteľských úveroch mu poskytnuté neboli; preto žalovaný postupoval v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch.

6. Zmluvu žalobca vyhodnotil za absolútne neplatnú z dôvodu nedodržania minimálnej veľkosti písma v súlade s § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., a to minimálnej výšky písma 1,9 mm a z dôvodu jej neurčitosti, nakoľko ročná percentuálna miera nákladov nie je uvedená v správnej výške, pričom správne určenie RPMN je z hľadiska určenia predmetu zmluvy a najmä jasného, určitého a zrozumiteľného vymedzenia výšky záväzku a spôsobu jeho splácania, za imanentnú súčasť zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Nesprávne uvedená výška RPMN a spôsob jej výpočtu spôsobuje neplatnosť zmluvy ako celku, keďže Zmluvu o spotrebiteľskom úvere bez určenia vyššie uvedených náležitostí ani nemožno uzavrieť. Žalovaný sa obmedzil iba na uvedenie predpokladov na výpočet RPMN (navyše nad rámec predpokladov na výpočet RPMN v spotrebiteľskej zmluve, ktoré sú jej obligatórnou súčasťou), a doposiaľ neurčil akým spôsobom (výpočtom) dospel k výške RPMN 10,52 %. K uplatnenej výške bezdôvodného obohatenia uviedol, že tá vyplýva z doposiaľ poskytnutých splátok žalovanému, svoj názor podporil odkazom na právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uvedený v jeho rozsudku sp. zn. 3Cdo/113/2007, zo dňa 25.9.2008, v zmysle ktorého by bol žalovaný povinný vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie získané na základe

neplatnej zmluvy v momente jeho prijatia, pričom pre vydanie získaného bezdôvodného obohatenia nie je rozhodujúce, že sa hodnota predmetu leasingu znížila alebo sa samotná vec opotrebovala.

7. V písomných vyjadreniach zo dňa 22.09.2017 a zo dňa 08.03.2018 žalovaný poprel vznik nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia. Nerozporoval žalobcove skutkové tvrdenia týkajúce sa: a) uzavretia Leasingovej zmluvy - spotrebiteľským úver číslo: D./XX/XXXXX medzi stranami sporu dňa 06.10.2015, b) jej predmetu, c) obsahu, d) ani skutkové tvrdenia týkajúce sa dodávateľa predmetu leasingu. Uviedol, že súčasťou uzavretej zmluvy sú aj Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu žalovaného pre dopravnú techniku XX/XX, s ktorými sa žalobca oboznámil, čo potvrdil svojím podpisom dňa 06.10.2015. Ku Leasingovej zmluve bol dňa 06.10.2015 uzatvorený dodatok, na základe ktorého sa zmluvné strany dohodli, že žalobca ako dlžník je povinný dojednať poistenie predmetu financovania prostredníctvom žalovaného, s poistným plateným v rámci splátok nájomného. V súvislosti s Leasingovou zmluvou bola žalobcovi ako leasingovému nájomcovi predložená Dohoda o platbách nájomného k zmluve č. D./XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015. Z uvedenej Dohody o platbách nájomného vyplýva, že splátky poistného sú platené mesačne, každá vo výške 77,06 eur, istina úveru je splatná v troch splátkach: dňa 05.10.2016 vo výške 6.074,94 eur, dňa 05.10.2017 vo výške 6.074,94 eur a dňa 05.10.2018 vo výške 6.075,12 eur. V uvedenej dohode o platbách nájomného je zároveň uvedený rozpis jednotlivých čiastok, ktoré žalobca ako leasingový nájomca je povinný zaplatiť počas trvania Leasingovej zmluvy, z čoho istina vrátane DPH je 24.300,- eur, v tom 1. zvýšená splátka vrátane DPH 6.075,- eur, poplatok za uzatvorenie zmluvy vrátane DPH 1.895,40 eur, poplatok za prevod vlastníctva vrátane DPH 12,- eur, poplatok za havarijné poistenie predmetu leasingu vrátane DPH 1.567,44 eur, poplatky za PZP predmetu leasingu vrátane DPH 678,96 eur, poplatky za poistenie finančnej straty vrátane DPH 527,76 eur. Ročná percentuálna miera nákladov je 10,52 %, v danom prípade išlo o bezúročný spotrebiteľský úver (výška úrokovej sadzby bola 0,00 % p.a.). Uviedol, že pred uzatvorením Leasingovej zmluvy bol žalobcovi predložený Formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere číslo F./XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, ako aj Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov pri spotrebiteľskom úvere číslo: D./XX/XXXXX a Formulár na účely finančného sprostredkovania produktov žalovaného. Dospel k záveru, že Leasingová zmluva je platným právnym úkonom so všetkými z toho vyplývajúcimi dôsledkami, keďže obsahuje všetky náležitosti vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Námietky žalobcu, uvedené v žalobe, ktorými odôvodňoval údajnú neplatnosť Leasingovej zmluvy (resp. bezúročnosť a bezpoplatkovosť finančného leasingu - spotrebiteľského úveru) považoval za nedôvodné. Zmluvnú podmienku uvedenú na druhej strane v bode 3. Leasingovej zmluvy, z ktorej vyplýva splnomocnenie žalobcu ako leasingového nájomcu, udelené žalovaným ako leasingovým prenajímateľom, na uplatňovanie nárokov zo závad predmetu leasingu, vrátane zastupovania pred súdmi a rozhodovacími orgánmi, okrem odstúpenia od kúpnej zmluvy nevyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže leasingový prenajímateľ síce počas celej doby trvania leasingu zostáva vlastníkom predmetu leasingu, avšak jeho práva a povinnosti súvisiace s vlastníctvom predmetu leasingu patria nájomcovi, s výnimkou práva odcudziť alebo zaťažiť vec právom tretej osoby. Odstúpením od kúpnej zmluvy, uzatvorenej na žiadosť žalobcu medzi žalovaným a tretou osobou (spoločnosťou MOTOR PARTNER, s.r.o.), uskutočneným leasingovým nájomcom ako osobou odlišnou od zmluvných strán kúpnej zmluvy, by žalobca ako leasingový nájomca neoprávnene zasiahol do práva žalovaného ako 3. osoby, zmluvnej strany z kúpnej zmluvy. Takáto možnosť by narušila právnu istotu v zmluvných a vlastníckych pomeroch vo vzťahu k motorovému vozidlu, ako aj legitímnu potrebu žalovaného ako leasingového prenajímateľa poznať veci, ktoré má vo svojom vlastníctve a aký je ich právny osud. Zdôraznil, že z Leasingovej zmluvy žalobcovi ako nájomcovi nevzniká povinnosť odkúpiť predmet leasingu (motorové vozidlo) do svojho vlastníctva - ide o výlučné rozhodnutie leasingového nájomcu. Žalobca ako leasingový nájomca nie je vlastníkom motorového vozidla, ale výlučne užívateľom motorového vozidla. Práva zo zodpovednosti za vady motorového vozidla preto titulom vlastníckeho práva žalovaného ako leasingového prenajímateľa patria žalovanému. Z uvedených dôvodov splnomocnenie, udelené leasingovým prenajímateľom leasingovému nájomcovi na uplatnenie nárokov zo zodpovednosti za vady (okrem odstúpenia od kúpnej zmluvy), nemôže predstavovať neprijateľnú zmluvnú podmienku. K údajom o ročnej percentuálnej miere nákladov uviedol, že ten je v Leasingovej zmluve vyčíslený správne, RPMN v danom prípade predstavuje 10,52 %. Úroková sadzba bola 0,00 % p.a. Taktiež sú v Leasingovej zmluve správne uvedené všetky ostatné hodnoty finančného leasingu (spotrebiteľského úveru). Celková výška záväzku žalobcu ako leasingového nájomcu bola 28.302,60 eur, pričom táto suma vychádza zo vstupnej ceny predmetu leasingu 24.300,- eur a pozostáva z nasledovných položiek: 18.225,- eur financovaná suma (celková výška úveru), 6.075,- eur - prvá zvýšená splátka, 1.895,40 eur poplatok za uzatvorenie zmluvy, 12,- eur poplatok za prevod vlastníctva,

1.567,44 eur poplatky za havarijné poistenie - poistenie predmetu leasingu, 527,76 eur, poplatky za poistenie finančnej straty. Rozpis jednotlivých súm je uvedený v Leasingovej zmluve a v dohode o platbách nájomného. Suma 678,96 eur titulom povinného zmluvného poistenia predmetu leasingu (PZP) sa do celkovej výšky záväzku nezahŕňa to, čo vyplýva z ustanovenia § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Povinnosť uzavrieť povinné zmluvné poistenie motorového vozidla (PZP) vyplýva zo zákona č. 381/2011 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov, a viaže sa k motorovému vozidlu (predmetu leasingu). Povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (PZP) sa neuzatvára v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ale na základe uvedeného zákona a v súvislosti s vlastníctvom a držbou motorového vozidla. Zdôraznil, že námietka žalobcu, že mu neboli pred uzatvorením Leasingovej zmluvy predložené informácie vyplývajúce z ustanovenia § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch, nezodpovedá skutočnosti a dôkazom.

8. Žalovaný dal do pozornosti, že za obdobie približne jeden a pol roka má motorové vozidlo (predmet leasingu) najazdených cca 50 000 km, čo vypovedá o jeho riadnom a pravidelnom užívaní. Spoločnosť MOTOR PARTNER, s.r.o. listom zo dňa 20.02.2017 zaslala žalobcovi správu o servisných úkonoch a výzvu na prevzatie osobného automobilu. Následne spoločnosť MOTOR PARTNER, s.r.o. písomne vyzvala žalobcu na prevzatie motorového vozidla listom zo dňa 31.03.2017, avšak neúspešne. V konaní predložil zákazkové listy za účelom preukázania skutočností, ktoré servisné úkony boli na motorovom vozidle vykonané. Leasingová zmluva je tzv. inominantnou zmluvou a v rámci záväzkového vzťahu, založeného leasingovou zmluvou sa analogicky použijú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka o nájomnej zmluve (ustanovenie § 663 a nasl. Občianskeho zákonníka). Na základe Leasingovej zmluvy žalovaný ako leasingový prenajímateľ, má právo na zaplatenie splátok nájomného (splátok leasingu) a žalobca má povinnosť toto nájomné uhradiť. Zo Všeobecných zmluvných podmienok vyplýva, že „účelom finančného leasingu je na základe leasingovej zmluvy umožniť právnickej alebo fyzickej osobe za úhradu trvalé užívanie hnutelných vecí alebo ich súboru a to motorových a nemotorových vozidiel, spôsobilých prevádzky na pozemných komunikáciách a vybavených evidenčným číslom a ďalších drobných vozidiel, s tým, že: (a) túto vec žalovaný do svojho vlastníctva získal podľa výberu žalobcu ako leasingového nájomcu a na jeho žiadosť, (b) nebezpečenstvo škôd na predmete leasingu a škôd, resp. finančných strát - rozdielov spojených s jeho užívaním a prevádzkou nesie v celom rozsahu žalobca ako leasingový nájomca a (c) žalobca ako leasingový nájomca má právo nadobudnúť vlastníctvo k predmetu leasingu pri dodržaní podmienok uvedených v Leasingovej zmluve a v týchto Všeobecných zmluvných podmienkach, hlavne riadnym splatením všetkých záväzkov vyplývajúcich z LZ vrátane dojedanej kúpnej ceny, ak o prevod vlastníckeho práva k predmetu leasingu požiadajú.“ Podľa bodu 1.5.1. Všeobecných zmluvných podmienok predmet leasingu získajú žalovaný do svojho vlastníctva na základe žiadosti žalobcu, ktorý si sám zvolil predmet leasingu a jeho dodávateľa. Zdôraznil, že žalobca ako leasingový nájomca ďalej výslovne prehlásil, že dojednaná vstupná cena predmetu leasingu zodpovedá špecifikácii a stavu predmetu leasingu, ktorý mu je veľmi dobre známy. Z bodu 1.3.1. Všeobecných zmluvných podmienok vyplýva, že leasingový nájomca nesie riziká výskytu nedostatkov, zničenia, strát, odcudzenia a predčasného opotrebovania predmetu leasingu, i keď na tom nenesie vinu. V prípade, že takáto skutočnosť nastane, je leasingový nájomca povinný ihneď informovať leasingového prenajímateľa (žalovaného) a je povinný i naďalej platiť leasingové splátky riadne, včas a v plnej výške. Nemožno preto situáciu, kedy došlo k výskytu väd na predmete nájmu, považovať za dodatočnú nemožnosť plnenia, lebo prenajímateľ svoju povinnosť podľa zmluvy splnil a vzniknutý stav je zmluvou predvídaný a riešený. Aj v týchto prípadoch je nájomca povinný platiť nájom po celú dobu leasingu, k danému odkázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky zo dňa 18.12.2012, sp. zn. 23Cdo/678/2012. Na základe uvedeného je zrejmé, že žalobca je povinný platiť splátky nájomného (leasingu) v súlade s uzavretou zmluvou a žalovaný ako leasingový prenajímateľ má na toto nájomné zákonný a zmluvný nárok, navyše s prihliadnutím na situáciu, že zmluva je platným právnym úkonom. Dôvodil, že spotrebiteľský úver, ktorý bol žalobcovi poskytnutý, nie je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v uzavretej zmluve boli obsiahnuté všetky zákonné náležitosti. Keďže ide o platný právny úkon, na strane žalovaného nemôže ani nemohlo dôjsť k vzniku bezdôvodného obohatenia.

9. Na základe vykonaného dokazovania považoval súd prvej inštancie za ustálený skutkový stav, v zmysle ktorého dňa 06.10.2015 bola medzi žalobcom ako leasingovým nájomcom a žalovaným ako leasingovým prenajímateľom uzatvorená Leasingová zmluva -spotrebiteľským úver číslo: D./XX/XXXXX, predmetom ktorej bol finančný leasing s predmetom leasingu: nové osobné motorové vozidlo, zn. a model: CITROEN Grand C4 Picasso, VIN: Q Dodávateľom osobného motorového vozidla bola

spoločnosť MOTOR PARTNER, s.r.o., so sídlom Panónska cesta 22, 851 04 Bratislava, IČO: 35 694 866, zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 11395/B. Vstupná cena predmetu leasingu bola vo výške 24.300,- eur, v tom 1. zvýšená splátka predstavovala sumu 6.075,- eur. Výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 18.225,- eur, fixná úroková sadzba bola 0,00 % p.a. Spracovateľský poplatok bol vo výške 1.895,40 eur. Zo Všeobecných zmluvných podmienkach finančného leasingu spoločnosti ESSOX FINANCE s.r.o. pre dopravnú techniku 09/15, časť „Účel finančného leasingu a základné ustanovenia“, súd zistil, že účelom finančného leasingu na základe Leasingovej zmluvy bolo umožniť žalobcovi ako leasingovému nájomcovi za úhradu trvalé užívanie motorového vozidla, s tým, že (a) túto vec žalovaný do svojho vlastníctva získal podľa výberu žalobcu a na jeho žiadosť, (b) nebezpečenstvo škôd na predmete leasingu a škôd, resp. finančných strát - rozdielov s tým spojených s jeho užívaním a prevádzkou nesie v celom rozsahu nesie žalobca ako leasingový nájomca a (c) žalobca ako leasingový nájomca má právo nadobudnúť vlastníctvo k predmetu leasingu pri dodržaní podmienok uvedených v Leasingovej zmluve a vo všeobecných zmluvných podmienkach, hlavne riadnym splatením všetkých záväzkov vyplývajúcich z Leasingovej zmluvy vrátane dojednanej kúpnej ceny, ak o prevod vlastníckeho práva k predmetu leasingu požiada. V bode 1.5.1. sa vo Všeobecných zmluvných podmienkach finančného leasingu spoločnosti ESSOX FINANCE s.r.o. pre dopravnú techniku 09/15 uvádza, že predmet leasingu získa žalovaný do svojho vlastníctva na základe žiadosti žalobcu, ktorý si sám zvolil predmet leasingu a jeho dodávateľa. Z bodu 1.3.1. Všeobecných zmluvných podmienok vyplýva, že leasingový nájomca nesie riziká výskytu nedostatkov, zničenia, strát, odcudzenia a predčasného opotrebovania predmetu leasingu i keď na tom nenesie vinu. V prípade, že takáto skutočnosť nastane, je leasingový nájomca povinný ihneď informovať leasingového prenajímateľa (žalovaného) a je povinný i naďalej platiť leasingové splátky riadne, včas a v plnej výške. Z T. k zmluve č. D./XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, mal súd za preukázané, že sa sporové strany (ako zmluvné strany) týmto dodatkom dohodli, že žalobca ako dlžník je povinný dojsť dohodou predmetu financovania prostredníctvom žalovaného, s poistným platením v rámci splátok nájomného. Uvedený dodatok žalobca vlastnoručne podpísal. Z Dohody o platbách nájomného k zmluve č. D./XX/XXXXX vyplýva, že sporové strany podpísali dňa 06.10.2015 Dohodu o platbách nájomného k zmluve č. D./XX/XXXXX, podľa ktorej splátky poistného boli žalobcom platené mesačne, každá vo výške 77,06 eur, a istina úveru bola splatná v troch splátkach: dňa 05.10.2016 vo výške 6.074,94 eur, dňa 05.10.2017 vo výške 6.074,94 eur a dňa 05.10.2018 vo výške 6.075,12 eur. V uvedenej dohode o platbách nájomného je zároveň uvedený rozpis jednotlivých čiastok, ktoré žalobca ako leasingový nájomca bol povinný zaplatiť počas trvania leasingovej zmluvy, z čoho istina vrátane DPH je 24.300,- eur, v tom prvá zvýšená splátka vrátane DPH 6.075,- eur, poplatok za uzatvorenie zmluvy vrátane DPH 1.895,40 eur, poplatok za prevod vlastníctva vrátane DPH 12,- eur, poplatok za havarijné poistenie predmetu leasingu vrátane DPH 1.567,44 eur, poplatky za PZP predmetu leasingu vrátane DPH 678,96 eur, poplatky za poistenie finančnej straty vrátane DPH 527,76 eur. Ročná percentuálna miera nákladov je 10,52 %, s tým, že išlo o bezúročný spotrebiteľský úver (výška úrokovej sadzby bola 0,00 % p.a.). Predmetnú Dohodu o platbách nájomného k zmluve č. D./XX/XXXXX žalobca tiež na znak súhlasu vlastnoručne podpísal. Z Formulára pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere číslo F./XX/XXXXX zo dňa 06.10.2015, Informácii o ročnej percentuálnej miere nákladov pri spotrebiteľskom úvere číslo: D./XX/XXXXX a formulára na účely finančného sprostredkovania produktov žalovaného zo dňa 06.10.2015 súd zistil, že všetky žalobcovi boli tieto riadne predložené a všetky vlastnoručne podpísal.

10. Zo súkromného znaleckého posudku č. X/XXXX, zo dňa 29.08.2018, predloženého žalobcom, vypracovaného na jeho objednávku znalcom z odboru Kriminalita, odvetvie Kriminalistické skúmanie dokumentov Ing. U. P., evidenčné č. XXXXXX (za účelom overenia veľkosti písma na listinách F. L. c/ a ESSOX FINANCE s.r.o. s ohľadom na § 53c zák. č. 40/1964 Zb v spojení s § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.) súd zistil, že znalec v II. časti znaleckého posudku konštatuje, že „ na predmetoch 1-12 sú výšky písma nasledovné 1/ Leasingová zmluva D./XX/XXXXX zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,0 - 1,7 mm; 2/ Formulár na účely finančného sprostredkovania produktov spoločnosti PSA Finance Slovakia s.r.o zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,1-1,6mm; 3/ Dodatok k zmluve č. D./XX/XXXXX zo dňa 06.10.2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,0 - 1,7 mm; 4/ Formulár pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere č. D./XX/XXXXX zo dňa 06.10.2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,1 - 1,6 mm; 5/ Predbežná kalkulácia splátok 12.08.2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,3-1,9 mm; 6/ žiadosť o financovanie pre fyzické osoby nepodnikateľov, zo dňa 06.10.2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,1mm; 7/ záznam finančného sprostredkovateľa pred uzatvorením poistnej

zmluvy, zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,1-1,6 mm; 8/ Informácia o ročnej percentuálnej miere nákladov pri sprostredkovateľskom úvere zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,1-1,6 mm; 9/ faktúra číslo XXXXXXXXXXXX zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,4- 1,5 mm; 10/ faktúra číslo XXXXXXXX. zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,0 - 1,1 mm; 11/ Protokol o prevzatí predmetu financovania k zmluve D./XX/XIXIX zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,2- 1,6 mm; 12 Inštrukcia pre zákazníka k zmluve č. D./XX/XXXXX zo dňa 06. 10. 2015 má text vyhotovený so strednou výškou písma v rozmedzí 1,0 - 1,6 mm.“ V závere znaleckého posudku znalec konštatuje, že na predložených listinách (predmety 1 - 12) sú texty vyhotovené so strednou výškou písma menšou ako 1,9 mm, a tým tieto listiny nespĺňajú požiadavky na veľkosť písma ohľadom na § 53c zák. č. 40/1964 Zb v spojení s § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z.

11. Zo súkromného znaleckého posudku č. XX/XXXX, zo dňa 15.10.2018, predloženého žalovaným, vypracovaného na jeho objednávku znalcom z odboru XXXXXX - Kriminalistika a odvetvie XXXXXX - Kriminalistické skúmanie dokumentov Mgr. F. P., PhD., evidenčné č. XXXXXX, P. F. XX, 900 85 Q., [za účelom overenia písma na zmluvnej dokumentácii týkajúcej sa poskytnutého spotrebiteľského úveru (leasingu) spoločnosťou ESSOX FINANCE s.r.o. F.] súd zistil, že znalec v závere znaleckého posudku konštatuje, že „na základe nameraných výsledkov je možné konštatovať, že skúmané písmo použité na predložených listinách spĺňa podmienku ustanovenú v § 53c zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Vzdialenosť medzi písmenami, ani hrúbka písmen, neboli skúmané, nakoľko § 53c zákona č. 40/1964 Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov táto požiadavka ohľadom na čitateľnosť stanovená nie je“.

12. Z výsluchu znalca U. P., evidenčné č. znalca XXXXXX k znaleckému posudku č. X/XXXX znalec na otázku, prečo keď nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/95 určuje minimálnu výšku písma 1,9 mm on (ako znalec) v znaleckom posudku č. X/XXXX overoval strednú výšku písma uviedol, že merania boli vykonávané väčšinou na malých písmenách (mínuskových) na základe ako je uvedené na obr. č. 2 predmetného znaleckého posudku, str. č. 6, meranie bolo vykonávané od účaria písma (spodná linka) po strednú doťažnicu. Ide o polygrafický výraz, kde všetky výrazy - stredná výška písma v predmetnom znaleckom posudku možno chápať ako výšku písma uvedenú v citovanom nariadení vlády. To znamená, že výraz „stredná výška písma“ je možné substituovať výrazom „veľkosť písma“. Na otázku kde sa nachádza definícia pojmu „stredná výška písma“, či uvedené vie oprieť o nejaký všeobecne záväzný právny predpis, resp. o technickú normu znalec uviedol, že stredná výška písma je štandardným výrazom v polygrafii. Tento výraz sa uvádza v nariadení vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 a dôvodová správa, paragrafové znenie dopĺňa informáciu, že „výška písma sa má vzťahovať na strednú výšku písma“. Rozdiel medzi pojmami „stredná výška písma“ a „výška písma“ je ten, že v polygrafii sú takto označované stupne (veľkosť) písma, a to vzhľadom na hornú doťažnicu a dolnú doťažnicu (viď. Str. 6 ZP, obr. č. 2, stredná výška definuje veľkosť malých písmen a verzalková doťažnica veľkosť veľkých písmen). Výška písma znamená veľkosť písma, ktorú môžeme odmerať. Na otázku, či malé tlačené písmeno „L“, ktorého výška je 1,9 mm, môžeme označiť ako písmeno napísané v súlade s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/95 znalec uviedol, že v prípade, že by text tvorili len písmena „L“ a žiadne iné, tak by táto podmienka bola splnená. Avšak písmeno „O“ s rovnakým stupňom písma ako predmetné „L“ musí mať zákonite menšiu výšku ako písmeno „L“. Táto odpoveď sa vzťahuje aj na napr. písmeno „B“ (za tých istých podmienok ako „L“) Na otázku, ak za písmeno „L alebo „B“ sa ide napísať písmeno „A“, akú bude mať písmeno výšku, aby spĺňalo požiadavku nariadenia vlády na minimálnu výšku písma, znalec uviedol, že písmeno „A“ bude mať veľkosť danú pomerom tvorcom daného písma, ale bude vždy menšie ako písmena „B“ a „L“. Veľkosť nevie určiť, záleží od pomeru navrhnutého písma. Aby písmeno A spĺňalo požiadavku nariadenia vlády, musí mať veľkosť min. 1,9 mm a písma L a B adekvátne väčšie v danom pomere. Musí sa použiť taký stupeň písma, aby najmenšie písmená v celom texte spĺňali požiadavku tejto veľkosti 1,9 mm. Na otázku, že ak medzinárodná technická norma STNENISO3098-0 stanovuje výšku písma ako výšku vonkajšieho obrysu veľkých písmen, prečo on (ako znalec) pri vypracovaní Znaleckého posudku č. X/XXXX nevychádzal z tejto definície a z tejto normy uviedol, že preto, lebo bol ako znalec požiadaný o vypracovanie znaleckého posudku s ohľadom na § 53c zákona Občianskeho zákonníka v spojení s § 1b) nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Zbierky zákonov. Ako znalec sa nezaoberal Medzinárodnou technickou normou, nakoľko § 53c Občianskeho zákonníka hovorí, že výška písma má byť najmenej 1,9 mm. V Občianskom zákonníku nie je odkaz na žiadne normy, resp. neodvoláva sa na žiadne normy. Výška písma bola preto meraná

spôsobom akým vykonával dané merania, t. j. či výška písma je väčšia alebo menšia ako 1,9 mm. Neuvádza sa, či sa jedná o veľké alebo malé písmená, preto znalec vybral písmená, ktoré sú vizuálne najmenšie, tie podľa zákona by mali mať 1,9 mm.

13. V rámci dovypočutia znalca Mgr. F. P., PhD, evidenčné č. znalca XXXXXX k znaleckému posudku č. XX/XXXX, znalec vysvetlil, aký je rozdiel medzi pojmami „stredná výška písma“ a „výška písma“. Uviedol, že podľa Slovenskej technickej normy a aj Medzinárodnej normy (STN EN ISO 3098-0), ktorá hovorí o technickej dokumentácii výrobku, časť písma všeobecné požiadavky. Táto norma definuje strednú výšku písma, tak ako ju definoval Ing. P., ako vlastne výšku malých písmen (napr. písmeno O), písmen, ktoré nemajú horné a dolné doťažnice, (napr. písmeno B alebo P). Rozmer písma sa definuje výškou vonkajšieho obrysu veľkých písmen abecedy (bez diakritiky). Táto norma považuje písmo, ktoré má výšku 1,8 mm, teda veľkosť veľkého písmena 1,8mm, za písmo čitateľné. Určuje, že stredná výška písmen u takéhoto čitateľného písma, t. j. výška malých písmen, musí byť 7/10 výšky veľkých písmen, čo pre výšku 1,8mm je vlastne 1,26 mm pre malé písmená. Z tejto technickej normy vychádzalo aj Nariadenie EP a Rady EÚ 1169/2011, ktoré hovorí o tom, že stredná výška malých písmen musí byť väčšia alebo rovná 1,2 mm. Stredná výška písma, t. j. výška písmen malej abecedy, musí byť väčšia alebo rovná 1,2 mm. Nariadenie vlády Slovenskej republiky 141/2014 v § 1 b) hovorí o písme, ktorého výška je najmenej 1,9 mm. V Dôvodovej správe, ktorú citoval aj Ing. P. sa potom hovorí, že príkladom čitateľného písma je tlačaná podoba Zbierky zákonov, kde je použité písmo 1,99 mm. Znalec premeral tlačенú podobu Zbierky zákonov, sú tam 3 druhy písma, okrem nadpisov. Hlavný text Zbierky zákonov má strednú výšku písma, t. j. malé písmená veľké 1,75 mm a výšku písmena, t. j. veľké písmená 2,3 mm. Najmenším písmom sú poznámky pod čiarou, kde malé písmená majú 1,41 mm a veľké písmená majú presne tých 1,99 mm, ktoré citoval zákonodarca v Dôvodovej správe. Preto nie je možné zamieňať výšku písma, t. j. výšku veľkých písmen za strednú výšku písma, čo sú malé písmená. V znaleckom posudku č. 9/2018 znalec Mgr. P. využil pri posudzovaní normu STN EN XXXX-X:XXXX, technická dokumentácia výrobku časť 0 všeobecné požiadavky, táto norma je jedna zo štyroch, ktoré použil a ďalšie sú uvedené na str. 3 znaleckého posudku. Táto norma popisuje všeobecné požiadavky na čitateľnosť písma, preto bola využitá, pričom si ju zakúpil v Ústave slovenských technických noriem ako platnú normu. Na otázku, prečo pri vypracovaní znaleckého posudku použil nariadenie Európskeho parlamentu a rady EÚ č. 1169/2011, uviedol, že v dôvodovej správe zákona 106/2014 je použitá obrázková príloha, ktorá bola prevzatá z tejto európskej smernice. Na otázku, prečo v znaleckom posudku č. 9/2018 na str. 5 uvádza tri rozdielne hodnoty, t. j. tri veľkosti písmen osobitne pre veľkú a malú abecedu znalec uviedol, že sú to citácie s príslušných predpisov, tak ako sú v nich uvedené, ide iba o citácie, listiny, ktoré boli predmetom skúmania posudzoval podľa zákona č. 106/2014 a nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 141/2004, ktoré sú najprísnejšie z týchto troch noriem, t. j. požadujú najväčšie písmo.

14. Súd prvej inštancie skonštatoval, že v konaní nebolo sporným skutkovým tvrdením, že súčasťou Leasingovej zmluvy boli aj Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu žalovaného pre dopravnú techniku 09/15, s ktorými bol žalobca oboznámený a ktoré aj dňa 06.10.2015 vlastnoručne podpísal. Žalobca bol nesporne oboznámený i s Dodatkom k leasingovej zmluve zo dňa 06.10.2015, nakoľko ho so žalovaným uzatvoril i podpísal a na základe ktorého sa žalobca a žalovaný ako zmluvné strany dohodli, že žalobca ako dlžník je povinný dojednať poistenie predmetu financovania prostredníctvom žalovaného, s poisťovním plateným v rámci splátok nájomného. Žalobca v konaní tiež nespochybnil tvrdenia žalovaného, že na základe napadnutej leasingovej zmluvy číslo: D./XX/XXXX žalobca ako leasingový nájomca predmet leasingu osobné motorové vozidlo zn. a model: CITROEN Grand C4 Picasso, VIN: Q v období od 06.10.2015 do 23.01.2017 užíval a tiež nespochybnil, že za toto obdobie má predmetné motorové vozidlo najazdených cca 50.000 km.

15. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 písm. d), § 53c, § 457, § 458 od. 1, § 663, § 853 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 4 ods. 1 písm. a) až s), § 9 ods. ods. 2 písm. i), k), § 11 ods. 1, písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení.

16. Žalobca si podanou žalobou uplatnil voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6 074,94 eur z titulu absolútnej neplatnosti Leasingovej zmluvy číslo: LZP/15/91217, uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným dňa 06.10.2015, ktorú sumu žalovanému zaplatil v zmysle

Leasingovej zmluvy. Vyhodnotil predmetnú zmluvu ako absolútne neplatný právny úkon z dôvodu nedodržania minimálnej veľkosti písma v súlade s § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, keď písmo v zmluve a ostatných zmluvných dokumentoch je podľa názoru žalobcu menšie ako 1,9 mm, a teda v rozpore so zákonom. Zároveň posúdil neplatnosť danej zmluvy i z dôvodu jej neurčitosti, nakoľko ročná percentuálna miera nákladov nie je uvedená v správnej výške. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že uvedené tvrdenia ohľadne neplatnosti zmluvy číslo: D. a príslušných dokumentov však žalobca v konaní nepreukázal. Predložil síce znalecký posudok č. X/XXXX vypracovaný znalcom Ing. U. P., avšak závery tohto znaleckého posudku boli následne vyvrátené znaleckým posudkom č. XX/XXXX vypracovaným znalcom Mgr. F. P., PhD, ktorú predložil žalovaný a ktoré boli potvrdené aj finálnou konfrontáciou súdnych znalcov. V rámci konfrontácie súdnych znalcov bola vyvrátená akákoľvek pochybnosť ohľadne dodržania (platnými právnymi predpismi požadovanej) veľkosti písma v napadnutej Leasingovej zmluve č. D./XX/XXXXX a tiež veľkosť písma v zmluvných dokumentoch s ňou súvisiacimi. Uviedol, že v konaní bola dostatočne odôvodnená správnosť použitých technických noriem na posúdenie dostatočnej veľkosti písma v Leasingovej zmluve č. D./XX/XXXXX a s ňou súvisiacich zmluvných dokumentov, ktoré aplikoval znalec v znaleckom posudku č. XX/XXXX, a tiež bolo dostatočne vysvetlené, prečo nie je možné zamieňať výšku písma, t. j. výšku veľkých písmen za strednú výšku písma, čo sú písmená malé. V znaleckom posudku č. X/XXXX bolo vykonané overenie strednej (mínuskovej) výšky písma s dôrazom na minimálnu veľkosť strednej výšky písma, a to 1,9 mm, pričom však nariadenie vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka neuvádza, že pojem písmo sa má interpretovať ako stredná výška písma a ani nešpecifikuje, čo sa rozumie pod pojmom „písmo“. Súd prvej inštancie prisvedčil argumentácií žalovaného, že dôvodová správa k nariadeniu vlády Slovenskej č. 87/1995 Z.z. (na ktorú poukázal znalec Ing. U. P. v rámci konfrontácie znalcov) môže slúžiť iba ako interpretačné pravidlo, avšak nie je použiteľná v prípade jej rozporu s platnými technickými normami, nakoľko dôvodová správa nie je prameňom práva a teda právne záväznou.

17. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobe nie je možné vyhovieť, keď v konaní bolo preukázané, že Leasingová zmluva č. D./XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015 a s ňou súvisiace zmluvné dokumenty, boli napísané veľkosťou písma v súlade s § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., sú dobre čitateľné a žalobca nepreukázal ani jednu z podmienok, pre ktorú by súd mohol Leasingovú zmluvu č. D./XX/XXXXX a s ňou súvisiace zmluvné dokumenty posúdiť ako neplatného právne úkony v zmysle § 53c Občianskeho zákonníka a tým ani priznať žalobcovi akékoľvek bezdôvodné obohatenie voči žalovanému. Súd prvej inštancie skonštatoval, že tvrdenia ohľadne neplatnosti zmluvy číslo: D./XX/XXXXX a príslušných dokumentov žalobca v konaní nepreukázal. V konaní bolo preukázané, že Leasingová zmluva č. D./XX/XXXXX, ktorú uzatvoril so žalovaným dňa 06.10.2015 je platný právny úkon, táto obsahuje všetky náležitosti vyžadované platnými právnymi predpismi a bola uzatváraná na základe žiadosti žalobcu, a po tom, čo si žalobca sám zvolil predmet financovania. Súčasne súd prvej inštancie prisvedčil argumentácií žalovaného, že splnomocnenie udelené žalovaným ako leasingovým prenajímateľom žalobcovi ako leasingovému nájomcovi, na uplatnenie nárokov zo zodpovednosti za vady (okrem odstúpenia od kúpnej zmluvy), nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. K čomu uviedol, že v zmysle ustálenej európskej judikatúry, prípadná neplatnosť tej-ktorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve z dôvodu jej neprijateľnosti ešte neznamená neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy ako celku a je povinnosťou súdu zmluvné podmienky a samotnú zmluvu hodnotiť objektívne, s prihliadnutím na právnu istotu ekonomických činností, ktorú odôvodnene očakávajú obidve zmluvné strany dodávateľ aj spotrebiteľ (viď rozsudok Súdneho dvora č.k. C-XXX/XX, zo dňa 15.03.2012). Zároveň dodal, že v prípade, ak si žalobca v konaní uplatňoval nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktoré mu malo vzniknúť jeho plnením žalovanému z absolútne neplatného právneho úkonu - Leasingovej zmluvy zo dňa 06.10.2015, tak získanie majetkového prospechu z neplatného právneho úkonu je jednou zo skutkových podstát bezdôvodného obohatenia a pre taký prípad platí ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka. Podľa § 457 Občianskeho zákonníka, ak je zmluva neplatná alebo ak bola zrušená, je každý z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej získal, čo znamená, že pre prípad neplatnosti zmluvy § 457 Občianskeho zákonníka upravuje osobitný spôsob vydania bezdôvodného obohatenia (na základe ktorého bolo uskutočnené vzájomné (synalagmatické) plnenie oboch zmluvných strán) a v prípade neplatnosti zmluvy platí vzájomná povinnosť zmluvných strán vydať všetko, čo príslušná zmluvná strana nadobudla z neplatnej zmluvy. V zmysle ustálenej judikatúry súdov sa žiadna zo sporových strán nemôže domáhať vrátenia poskytnutého

plnenia bez toho, aby sám vrátil plnenie, ktoré prijal a tejto zákonnej konštrukcii musí zodpovedať tak žalobný petít, ako aj výrok rozsudku, ktorým sa žalobe vyhovuje, t. j. žalobný petít v žalobe na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy musí vždy obsahovať synalagmatický záväzok žalobcu a to pod sankciou jej zamietnutia.

18. O nároku na náhradu trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. Žalobca podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, v ktorom navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalovaného zaviazal na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 6.074,94 eur spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 5% p.a. odo dňa podania žaloby do zaplatenia, ako i na náhradu trov konania.

20. Odvolanie bolo zdôvodnené tým, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, z toho dôvodu je nesprávny a nezákonný. Súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil priam všetky závery, ktoré tvorili podklad pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Odvolateľ zdôraznil, že právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

21. Žalobca namietal, že v odseku 28. rozsudku súd prvej inštancie iba všeobecne konštatoval, že závery súkromného znaleckého posudku č. X/XXXX, vypracovaného znalcom Ing. U. P. predloženého žalobcom, boli vyvrátené znaleckým posudkom č. X/XXXX, vypracovaným znalcom Mgr. F. P., PhD., pričom závery znaleckého posudku žalobcu mali byť vyvrátené aj finálnou konfrontáciou znalcov. In concreto súd prvej inštancie uvádza, že „v rámci konfrontácie súdnych znalcov bola vyvrátená akákoľvek pochybnosť ohľadne dodržania (platnými právnymi predpismi požadovanej) veľkosti písma v napadnutej Leasingovej zmluve č. D./XX/XXXXX a tiež veľkosť písma v zmluvných dokumentoch s ňou súvisiacimi. Navyiac bola v konaní dostatočne odôvodnená aj (žalobcom namietaná) správnosť použitých technických noriem na posúdenie dostatočnej veľkosti písma v Leasingovej zmluve č. D./XX/XXXXX a s ňou súvisiacich zmluvných dokumentov, ktoré aplikoval v znaleckom posudku č. 09/2018.“ Zdôraznil, že súd prvej inštancie ani len čiastočne nekonkretizoval dôvody, ktoré ho viedli k prezentovanému záveru, zároveň sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s argumentáciou žalobcu, a to najmä s námietkami k znaleckému posudku žalovaného prezentovanými na pojednávaní dňa 23. 10. 2018 (odsek 14. napadnutého rozsudku). Taktiež vytkol viaceré vady na znaleckom posudku žalovaného, a to znalcov svojvoľný (bez pokynu objednávateľa, t. j. žalovaného) výklad ustanovenia § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, podľa technickej normy STN EN ISO 3098-0:1997 - Technická dokumentácia výrobku. Písmo. Časť 0: Všeobecné požiadavky, ako aj Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady č. 1169/2011 o poskytovaní informácií o potravinách spotrebiteľom, ktorým si znalec účelovo „zmenšil“ zákonom požadovanú minimálnu výšku písma 1,9 mm. Uviedol, že žalobca hneď po oboznámení sa so znaleckým posudkom žalovaného namietal, že využitá Technická norma ako aj Nariadenie EP už iba z dôvodu zjavnej odlišnosti od predmetu právnej úpravy nemôže byť aplikovateľná. Považoval za absurdnú aplikáciu Technickej normy a Nariadenia EP na ustanovenie § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s § 1b Nariadenia, pričom navyiac vo svojej záverečnej reči zároveň zdôraznil, že Technická norma aj v prípade jej hypotetickej aplikovateľnosti, bola zrušená dňa 01. 08. 2015, t. j. pred časom uzavretia spornej zmluvy zo dňa 06.10.2015. Ďalej namietal aj skutkové tvrdenia žalovaného, ktoré mali poprieť jeho skutkové tvrdenia ohľadne výšky písmen v spornej zmluve a súvisiacich dokumentov (vyplývajúce zo znaleckého posudku žalobcu) z dôvodu, že znalecký posudok žalovaného neskúmal až sedem z dvanástich dokumentov súvisiacich so spornou zmluvou, pričom až pri troch zo siedmich skúmaných dokumentov bola skúmaná iba prvá a posledná strana. Tvrdil, že znalecký posudok žalovaného nie je spôsobilý dôvodne poprieť skutkové tvrdenia žalobcu v zmysle § 151 ods. 2 CSP, v dôsledku čoho sa jeho nepopreté skutkové tvrdenia stali nespornými a súd prvej inštancie mal minimálne konštatovať absolútnu neplatnosť spornej zmluvy kvôli rozporu s § 53c Občianskeho zákonníka. Taktiež dal do pozornosti, že súd prvej inštancie v odseku 28. rozsudku, bez ďalšieho odôvodnenia konštatuje žalobcove nepreukázanie nesprávnej výšky ročnej percentuálnej miery nákladov. Žalobca pritom už v žalobe uviedol vlastný výpočet dlžnej čiastky, ktorý by mal byť podľa

jeho názoru vo výške 25.872,21 eur a nie v sume 28.302,60 eur ako je uvedené v spornej zmluve. Zdôraznil, že je to naopak práve žalovaný, ktorý v celom konaní neuviedol presný spôsob výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov. Je nepochybné, že už iba samo opomenutie dôkazu súdom zakladá nielen nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, ale súčasne aj jeho protiústavnosť. Mal za to, že závery súdu prvej inštancie sa nielenže vôbec nevyporiadavajú s jeho argumentmi, ale zároveň sú doslovne, nekriticky a bez dostatočného odôvodnenia „prepísané“ z bodu II. 3 záverečnej reči žalovaného zo dňa 08.04.2019. Ako príklad nekritického hodnotenia súdu prvej inštancie uviedol podľa jeho vyhodnotenia rozporuplné časti znaleckého posudku žalovaného, ako aj skutočnosti uvedené pri výsluchu znalca Mgr. F. P. PhD., v ktorom znalec uvádza minimálnu výšku písma malej abecedy (podľa Technickej normy) v hodnote 1,33 mm a zároveň podľa Nariadenia EP uvádza minimálnu výšku písma malej abecedy vo výške 1,2 mm. Následne pri výsluchu znalec Mgr. F. P. argumentuje aj výškou písma malej abecedy podľa tlačenej Zbierky zákonov vo výške 1,75 mm, respektíve 1,41 mm. Zdôraznil, že znalec P. F. P., ktorého argumentáciu súd prvej inštancie považoval za dostačujúcu, uviedol štyri rôzne minimálne veľkosti strednej výšky písmen, respektíve písmen malej abecedy. Taktiež argumentoval i tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko síce považoval závery znaleckého posudku žalovaného za hodnoverné, avšak opätovne nehodnotil merania uvedené na strane 6 a 7 znaleckého posudku žalovaného, z ktorých vyplýva, že výška písmen malej abecedy je v hrubej väčšine menšia ako 1,90 mm, in concreto najmenšia výška písmen malej abecedy je v ZP žalovaného uvedená od „1,54“. Uzavrel, že aj znalecký posudok žalovaného jednoznačne, hoci len čiastočne, preukazuje výšku písmen malej abecedy, t. j. strednú výšku písmen v spornej zmluve a v súvisiacich dokumentoch menšiu ako 1,9 mm.

22. Žalobca taktiež namietal, že napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko súd prvej inštancie bez akéhokoľvek právneho zdôvodnenia prevzal argumentáciu žalovaného, keď na § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s § 1b Nariadenia, nadbytočne aplikoval bližšie neurčené ustanovenia zo zrušenej Technickej normy, ako aj Nariadenia EP o poskytovaní informácií o potravinách spotrebiteľom. Samotnú dôvodovú správu k Nariadeniu, ktorú súd prvej inštancie označuje ako „interpretačné pravidlo“, úplne ignoruje, respektíve vykladá právo v jej rozpore. V prípade, že súd prvej inštancie neuznal jeho právnu argumentáciu ohľadne minimálnej výšky písmen malej abecedy, mal by uviesť vlastný právny názor, ktorým by určito vyložil dotknuté ustanovenia, t. j. určil minimálnu výšku písma, ktorá mala byť dodržaná. Absencia vlastného výkladu právnej normy v tomto prípade zakladá inú vadu konania. Súd prvej inštancie v odseku 30. napadnutého rozhodnutia taktiež nekriticky prevzal argumentáciu z bodu II.1 Záverečnej reči žalovaného, keď uvádza, že žaloba o vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatnej zmluvy v zmysle § 457 Občianskeho zákonníka musí vždy obsahovať synalagmatický záväzok žalobcu, a to pod sankciou jej zamietnutia. K tomu poukázal na to, že predmetné ustanovenie § 457 Občianskeho zákonníka upravuje povinnosť strán sporu, ktorí si navzájom plnili na základe neplatnej alebo zrušenej zmluvy; požiadavka jednej zmluvnej strany, aby jej druhá zmluvná strana vrátila plnenie, ktoré jej poskytla, môže uspieť len za predpokladu, ak žiadateľ deklaruje, že je pripravený vrátiť všetko, čo na základe takejto zmluvy dostal od druhej zmluvnej strany. V prípade povinnosti navzájom si vrátiť plnenie ide podľa § 457 Občianskeho zákonníka o tzv. synalagmatický, resp. navzájom podmienený záväzok (napr. rozsudok Nejvyššího soudu České republiky sp. zn. 29 Odo 52/2002 z 30. júna 2004), pričom povinnosť vrátiť plnenie podľa § 457 Občianskeho zákonníka vzniká už v okamihu prijatia takeého plnenia; k tomuto okamihu sa preto vporiadajú aj navzájom poskytnuté plnenia. Súd prvej inštancie pri právnom posúdení úplne opomenul skutočnosť, že žalobca už v samotnej žalobe uvádza odovzdanie motorového vozidla (predmetu lízingu), respektíve prenechanie motorového vozidla dodávateľovi predmetu lízingu ako zmluvnému partnerovi žalovaného, pred podaním žaloby. K vydaniu úžitkov z užívania motorového vozidla, žalobca v doplnení dôkazu zo dňa 18.05.2018 poukazoval na konštantnú judikatúru ohľadne vrátenia obohatenia (úžitkov) z neplatnej kúpnej zmluvy, in concreto pokiaľ bola kúpna zmluva zrušená, respektíve je neplatná, predávajúci nemá právo na náhradu za zníženie hodnoty vecí, ktoré je dôsledkom jej bežného (obvyklého) užívania a s tým súvisiaceho opotrebovania, ak kupujúci dovtedy užíval vec v dobre viere, že kúpna zmluva je platná. Zdôraznil, že z jeho konania pred podaním žaloby možno bezpochyby usúdiť jeho dobrú vieru ohľadne platnosti spornej zmluvy, keďže zmluvu riadne plnil, vytknuté vady na predmete leasingu sa aj snažil v dobrej viere uplatňovať u dodávateľa predmetu leasingu ako záručného servisu. Naopak neochota žalovaného ako aj dodávateľa motorového vozidla, riešiť vadný predmet leasingu (vzhľadom na uznaný počet väd) ho donútila kontaktovať právneho zástupcu za účelom vypracovania analýzy spornej zmluvy. Žalobca sa až následne dozvedel o neplatnosti zmluvy z dôvodu jej neurčitosti, respektíve z dôvodu rozporu s § 53c Občianskeho zákonníka. Uviedol, že nemohol v žalobnom com petite požadovať vzájomné vrátenie

plnení, keďže si svoju povinnosť splnil a predmet leasingu bol v čase podania žaloby vrátený. Žalovaný súčasne na vydanie úžitkov z bezdôvodného obohatenia nemal právny nárok. Odhliadnuc od uvedeného tvrdil, že aj v prípade, ak by nárok žalovaného bol daný, súd môže predmetné obohatenie podľa vlastnej úvahy znížiť, nakoľko sa nejedná o exaktné plnenia, ktoré by mohol žalobca presne určiť.

23. Ďalej v odvolaní žalobca namietal, že súd prvej inštancie obdobne bez akéhokoľvek zdôvodnenia prisvedčil argumentácií žalovaného ohľadne nemožnosti odstúpenia od spornej zmluvy z dôvodu uplatnenia nárokov z väd predmetu lízingu, aj napriek tomu, že neplatnosť ustanovení vylučujúcich alebo obmedzujúcich práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu, vyplýva ex lege z § 53 ods. 4 písm. d) Občianskeho zákonníka. Zároveň vyjadril názor, že súd prvej inštancie taktiež nesprávne posúdil argument žalobcu ohľadne neurčitosti predmetu plnenia spornej zmluvy, t. j. nesprávneho určenia ročnej percentuálnej miery nákladov, ktorá je pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere ich imanentnou súčasťou. Tvrdil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť bez uvedenia presnej výšky ročnej percentuálnej miery nákladov určitá, nakoľko práve ročná percentuálna miera nákladov zhŕňa všetky spotrebiteľove náklady, respektíve stratu, ktoré sa spotrebiteľ zaväzuje splatiť nad rámec mu poskytnutej istiny. V danom prípade nemôže byť aplikovateľný ani súdom prvej inštancie poukazovaný rozsudok Súdneho dvora č.k. 4 - 453/10, zo dňa 15. 03. 2012, nakoľko aj v prípade neurčitosti, respektíve neplatnosti údaju o ročnej percentuálnej miere nákladov, spotrebiteľ a priori nemôže viesť výšky plnení, respektíve splátok.

24. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný podaním zo dňa 12.07.2019, ktorým žiadal rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania, keď uviedol, že neobstojí žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d) CSP, nakoľko konanie pred súdom prvej inštancie prebehlo bez väd, súd vykonal všetky dôkazy navrhované sporovými stranami, preto nie je správny ani ďalší odvolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 365 ods. 1 písm. e) CSP, teda neexistuje žiadna iná vada konania, ktorá by mala za následok nesprávny výrok rozhodnutia. Súd prvej inštancie rozhodol správne, keď žalobu zamietol. Napadnutý rozsudok obsahuje riadne, zrozumiteľné a vyčerpávajúce odôvodnenie, ktoré presvedčivo dáva odpovede na otázky, týkajúce sa daného sporu. Navyac dal do pozornosti, že nepreskúmateľnosť rozsudku založená na nedostatočnom odôvodnení predstavuje odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP, ktorý žalobca neuplatnil. V bode 28. odôvodnenia rozsudku sa súd prvej inštancie správne a vyčerpávajúco vysporiadal so závermi znaleckých posudkov obidvoch znalcov, ktorí vyhotovili znalecké posudky. Taktiež súd zdôraznil, že dôvodová správa, na ktorú poukazoval žalobca a znalec Ing. U. je len interpretačným pravidlom, nie je právne záväznou a ani ju nie je možné použiť v prípadoch jej rozporu s platnými technickými normami. Pokiaľ ide o údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov k tomu žalovaný uviedol, že daný údaj je v Leasingovej zmluve zo dňa 06.10.2015 uvedený správne. Navyac dôvodil tým, že vo vyjadrení k žalobe žalovaný presne parametre hodnôt potrebných pre výpočet celkových nákladov spotrebiteľa ročnej percentuálnej miery nákladov odôvodnil aj poukazom na príslušné ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch a v podaní zo dňa 22.09.2017 zaslal súdu kalkulačku pre výpočet RPMN, ktorá potvrdzuje správnosť výpočtu RPMN v predmetnej leasingovej zmluve. Na základe uvedeného považoval záver súdu prvej inštancie o nepreukázaní tvrdenia žalobcu o nesprávnej RPMN v leasingovej zmluve za správny. Odvolací dôvod podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. f) CSP vyhodnotil žalovaný ako nedôvodný. Uviedol, že žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci, pričom argumentuje, že „Žalobca už v samotnej žalobe uvádza odovzdanie motorového vozidla (predmetu lízingu), respektíve prenechanie motorového vozidla dodávateľovi predmetu lízingu ako zmluvnému partnerovi Žalovaného, pred podaním žaloby.“ K danému tvrdeniu zdôraznil, že žalobca opomína, že Leasingová zmluva bola uzatvorená medzi ním a žalovaným, preto prenechanie motorového vozidla u tretej osoby bez ďalšieho nemôže slúžiť ako dôkaz o odovzdaní motorového vozidla žalovanému. Taktiež dal do pozornosti, že žalobca ponecháva bez povšimnutia skutočnosť, že za obdobie približne jeden a pol roka má motorové vozidlo v užívaní žalobcom najazdených cca 50 000 km, čo svedčí aj o jeho riadnom a pravidelnom užívaní. Navyac mal za to, že žalobný petit na vydanie bezdôvodného obohatenia z tvrdenej neplatnej zmluvy musí obsahovať synalagmatický záväzok žalobcu, a to pod sankciou jej zamietnutia. Keďže vydanie majetkového prospechu z užívania (cudzej) veci nie je dobre možné, v súlade s ustanovením § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka nastupuje povinnosť poskytnúť peňažnú náhradu, ktorá musí zodpovedať ekonomickej hodnote majetkového prospechu v čase jeho získania (t. j. v čase užívania cudzej veci na základe neplatnej nájomnej zmluvy, v danom prípade Leasingovej zmluvy, platnosť ktorej žalobca nedôvodne napadá). Výška peňažnej náhrady má preto zodpovedať nájomnému, obvyklému v danom mieste a čase za obdobný predmet nájmu. Žaloba na vydanie bezdôvodného

obohatenia však neobsahovala záväzok žalobcu ako osoby, ktorá počas určitého obdobia užívala motorové vozidlo, poskytnúť žalovanému peňažnú náhradu za takéto užívanie, čo je jedným z dôvodov zamietnutia žaloby. Ďalej uviedol, že žalobca v odvolaní nesprávne argumentuje svojou dobrou vierou pri užívaní motorového vozidla na základe Leasingovej zmluvy. Bezdôvodné obohatenie predstavuje faktický stav, ktorý nemôže byť závislým na dobrej viere; platné zásady vyporiadania pri bezdôvodnom obohatení vychádzajú z potreby spravodlivého vyriešenia stavu, ktorý pri bezdôvodnom obohatení nastal. Argumentujúc dobrou vierou v platnosť Leasingovej zmluvy pri užívaní motorového vozidla, žalobca poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/113/2007 zo dňa 25.09.2008, ktorý však vychádzal z odlišných skutkových okolností - zrušenia kúpnej zmluvy v dôsledku odstúpenia od zmluvy, čo nie je aplikovateľné na prejednávany prípad. Súčasne žalovaný zdôrazňuje, že v čase podania žaloby mu žalobca motorové vozidlo nevrátil, a túto skutočnosť spolu so svojou povinnosťou poskytnúť peňažnú náhradu za užívanie motorového vozidla počas obdobia cca 1,5 roka v žalobe nezohľadnil. Uzavretú Leasingovú zmluvu vyhodnotil ako platný právny úkon, nakoľko obsahuje všetky náležitosti vyžadované platnými právnymi predpismi, pričom bola uzatváraná na základe žiadosti žalobcu a po tom, čo si žalobca sám zvolil predmet financovania, a je čitateľnou. V konaní pred súdom prvej inštancie bolo preukázané dodržanie veľkostí písma na Leasingovej zmluve v súlade s platnými právnymi predpismi.

25. K vyjadreniu žalovaného sa podaním zo dňa 01.08.2019 vyjadril žalobca, k tvrdenému presnému výpočtu RPMN vo vyjadrení žalovaného zo dňa 22. 09. 2017 dal do pozornosti, že v predmetnom vyjadrení nad rámec údajov uvedených v spornej zmluve o spotrebiteľskom úvere zo dňa 06.10.2015 sa uvádza (i) poplatok za havarijné poistenie, (ii) poplatok za poistenie finančnej straty, a (iii) povinné zmluvné poistenie, avšak ani jeden z uvedených poplatkov nie je uvedený v predmetnej zmluve. Podľa neho žalovaný zároveň nelogicky tvrdí, že povinné zmluvné poistenie nie je zahrnuté v celkovej čiastke, ktorú má zaplatiť, avšak v tejto čiastke je zahrnuté havarijné poistenie, ako aj poplatok za poistenie finančnej straty. Zdôraznil, že v predmetnej zmluve nie sú uvedené všetky predpoklady na výpočet RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákon o spotrebiteľských úveroch. Tvrdenie žalovaného týkajúce sa neodovzdania predmetu lízingu vyhodnotil ako účelové, nakoľko žalobca ako aj obchodná spoločnosť MOTOR PARTNER, s.r.o., IČO: 35 694 866, so sídlom Panónska cesta 22, 851 04 Bratislava ako dodávateľ predmetu lízingu, už od uzatvorenia spornej Leasingovej zmluvy zo dňa 06.10.2015 konajú v zhode. Dôkazom toho je už iba uzatvorenie spornej leasingovej zmluvy dodávateľom, ako splnomocneným zástupcom žalovaného. Taktiež poukázal na to, že žalovaný prvýkrát spochybnil riadne odovzdanie predmetu leasingu až vo svojom vyjadrení. Podľa žalobcu účelovosť tvrdenia žalovaného preukazuje aj list žalovaného zo dňa 21.01.2019, v ktorom vyzýva žalobcu na odovzdanie dokladov a príslušenstva k predmetu leasingu, pričom žiadnym spôsobom nenamieta ani nespochybnuje odovzdanie predmetu leasingu dodávateľovi, ktorý je zároveň záručným servisom pre predmet leasingu.

26. Žalovaný podaním zo dňa 08.08.2019 reagoval na vyjadrenie žalobcu, v ktorom opätovne uviedol, že v Leasingovej zmluve (spotrebiteľský úver) číslo: D.XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, sú uvedené všetky zákonné náležitosti. Skutočnosť, že povinné zmluvné poistenie predmetu leasingu sa do celkovej výšky záväzku nezahŕňa vyplýva z ustanovenia § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Povinnosť uzavrieť povinné zmluvné poistenie motorového vozidla vyplýva zo zákona č. 381/2011 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla v znení neskorších predpisov a viaže sa k motorovému vozidlu. Povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla sa neuzatvára v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, ale na základe uvedeného zákona a v súvislosti s vlastníctvom a držbou motorového vozidla. Žalovaný poprel tvrdenia žalobcu týkajúce sa účelovosti tvrdenia o neodovzdaní motorového vozidla. K čomu odkázal na listiny: „Ukončenie Leasingovej zmluvy č. D./XX/XXXXX, zo dňa 16.08.2018“ spolu s doručenkou zo dňa 21.08.2018, v ktorom žalovaný, o. i., vyzýva žalobcu na pristavenie motorového vozidla a na odovzdanie všetkých dokladov a príslušenstva k predmetu Leasingovej zmluvy na adresu: S., 900 25 I. L. a „Výzva k pristaveniu motorového vozidla, odovzdanie dokladov a príslušenstva k motorovému vozidlu zo dňa 15.11.2018“, spolu s doručenkou zo dňa 10.11.2018, pričom z predmetnej výzvy vyplýva, že žalovaný opakovane vyzýval žalobcu o pristavenie motorového vozidla a o odovzdanie všetkých dokladov a príslušenstva k motorovému vozidlu. Skutočnosť, že žalobca ponechal motorové vozidlo u spoločnosti, u ktorej si objednal servisné úkony na motorovom vozidle, a toto neprevzal, nezabavuje žalobcu povinnosti vrátiť predmet leasingu žalovanému ako veriteľovi po tom, čo došlo k ukončeniu Leasingovej zmluvy.

27. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), pritom bol viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), vec prejednal bez nariadenia pojednávania, keďže neboli splnené zákonné podmienky pre jeho nariadenie (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem; § 385 ods. 1 CSP). Po oboznámení sa s obsahom spisu, vrátane všetkých písomných podaní strán doručených súdu aj v priebehu odvolacieho konania, preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

28. V súvislosti s uvedeným záverom súdu prvej inštancie, odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetom tohto sporu je nárok žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 6 074,94 eur, ktorý odvodzuje z titulu poskytnutého plnenia z absolútne neplatného právneho úkonu, a to Leasingovej zmluvy číslo LZF/XX/XXXXX uzavretej medzi stranami sporu dňa 06.10.2015, na základe ktorej žalobca uhradil žalovanému sumu rovnajúcu sa žalovanej istine. V prejednávanej veci nebolo sporným, že medzi žalobcom (ako leasingovým nájomcom) a žalovaným (ako leasingovým prenajímateľom) bol dňa 06.10.2015 uzatvorený spotrebiteľským úver - Leasingová zmluva číslo: LZF/XX/XXXXX, predmetom ktorej bol finančný leasing, s predmetom leasingu: nové osobné motorové vozidlo, zn. a model: CITROEN Grand C4 Picasso, VIN: Q ktorého dodávateľom bola spoločnosť MOTOR PARTNER, s.r.o., so sídlom Panónska cesta 22, 851 04 Bratislava. Zároveň nebol sporným obsah uzavretej zmluvy, ktorej súčasťou boli i Všeobecné zmluvné podmienky finančného leasingu žalovaného pre dopravnú techniku 09/15, ani úhrada sumy 6.074,94 eur žalobcom žalovanému v súlade s uzavretou zmluvou.

29. Žalobca mal za to, že Leasingová zmluva číslo LZF/XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, je v rozpore s viacerými zákonnými ustanoveniami právneho poriadku regulujúcimi právo na ochranu spotrebiteľa, v dôsledku čoho je od počiatku absolútne neplatná. Dôvody neplatnosti predmetnej zmluvy ustálil v nedodržaní minimálnej veľkosti písma (v zmluve i v súvisiacich zmluvných dokumentoch) v súlade s § 53c Občianskeho zákonníka v spojení s nariadením vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., a to minimálnej výšky písma 1,9 mm, ako i z dôvodu jej neurčitosti, ktorá spočívala v nesprávne určenom údaji RPMN.

30. Napriek vyhodnoteniu Leasingovej zmluvy číslo LZF/XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, žalobcom za neplný právny úkon, zároveň žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie poukázal i na ďalší dôsledok nesprávne uvedenej výšky RPMN spočívajúci v bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. V konaní opakovane zdôvodňoval ním tvrdý nesprávny údaj RPMN s poukazom na nezohľadnenie poplatkov za havarijné poistenie predmetu leasingu, poplatky za povinné zmluvné poistenie predmetu leasingu a poplatok za poistenie finančnej straty, ktoré boli zohľadnené iba v Dohode o platbách nájomného k zmluve č. LZF/XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015. Tvrdil, že absencia poplatkov za vyššie uvedené poistenia (havarijné, povinné zmluvné poistenie a poistenie finančnej straty) v uzavretej Leasingovej zmluve zakladá aj sama osebe bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. f) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Zdôrazňoval, že z údajov a aj samotného príkladu výpočtu RPMN ako je uvedený vo Formulári, prípadne v zmluve nemožno hodnoverne vypočítať výšku RPMN, v dôsledku čoho sa zmluva (správne úver) v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a písm. d) zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročnú a bez poplatkov.

31. Ďalej vyhodnotil za neprijateľnú zmluvnú podmienku udelené splnomocnenie žalovaným žalobcovi obsiahnuté v predmetnej Leasingovej zmluve, v zmysle ktorého nebol žalobca ako spotrebiteľ oprávnený odstúpiť do kúpnej zmluvy, čo vyhodnotil ako neprimerane obmedzujúce spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu. Navyše dal do pozornosti, že mu boli poskytnuté iba informácie v zmysle § 4 ods. 1 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch, avšak ostatné informácie v zmysle § 4 ods. 1 písm. a) až s) Zákona o spotrebiteľských úveroch mu poskytnuté neboli; preto žalovaný postupoval v rozpore Zákonom o spotrebiteľských úveroch.

32. Žalovaný v odvolacom konaní namietal, že žalobca v odvolaní neuviedol odvolací dôvod § 365 ods. 1 písm. b) CSP. K danému tvrdeniu žalovaného odvolací súd uvádza, že v odvolaní je podstatné v zákone odvolací dôvod identifikovať konkrétnym pochybením súdu prvej inštancie, teda vadou, v ktorej odvolateľ vidí naplnenie odvolacieho dôvodu. Napriek tomu, že odvolateľ vyslovene neuviedol neoznačil ustanovenie § 365 ods. 1 písm. b) CSP (a iné ustanovenia presne špecifikoval), z obsahu odvolania jednoznačne vyplýva, že namieta i vadu konania upravenú v predmetnom ustanovení, keď uvádzal okrem iného: „Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nepreskúmateľný, z toho dôvodu je nesprávny a nezákonný. Súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil priam všetky závery, ktoré tvorili podklad pre vydanie meritórneho rozhodnutia. Právo na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jednou zo súčastí základného práva na spravodlivý proces, zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto právo je podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky implikované aj v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.“ Naopak nebolo by dostačujúcim iba formálne citovanie v zákone uvedených odvolacích dôvodov, k čomu však v danom prípade nedošlo, odvolateľ uvádzal konkrétne skutočnosti, na základe ktorých dospel k záveru o pochybeniach súdu prvej inštancie spočívajúcich nielen vo vadách konania, ale i vo vadách rozhodnutia (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/, h/ CSP).

33. Odvolací súd v prejednávanej veci konštatuje, že súd prvej inštancie postupoval správne, ak posudzoval právny vzťah medzi stranami sporu založený Leasingovou zmluvou číslo: LZF/XX/XXXXX, zo dňa 06.10.2015, ako spotrebiteľský a žalobcom uplatnený nárok titulom bezdôvodného obohatenia právne posúdil podľa § 52 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 písm. d), § 53c, § 457, § 458 ods. 1, § 663, § 853 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 4 ods. 1 písm. a) až s), § 9 ods. ods. 2 písm. i), k), § 11 ods. 1 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 1b nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v platnom znení.

34. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na skutkovom závere, že žalobca tvrdenia ohľadne neplatnosti zmluvy číslo: LZF/15/91217 a príslušných dokumentov v konaní nepreukázal. Dôvodil, že v konaní bolo preukázané, že Leasingová zmluva č: LZF/XX/XXXXX, ktorú uzatvoril žalobca so žalovaným dňa 06.10.2015, je platný právny úkon, táto obsahuje všetky náležitosti vyžadované platnými právnymi predpismi a bola uzatváraná na základe žiadosti žalobcu a po tom, čo si žalobca sám zvolil predmet financovania. Súčasne súd prvej inštancie mal za to, že splnomocnenie udelené žalovaným ako leasingovým prenajímateľom žalobcovi ako leasingovému nájomcovi, na uplatnenie nárokov zo zodpovednosti za vady (okrem odstúpenia od kúpnej zmluvy), nepredstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku. K tomu odkázal na ustálenú európsku judikatúru, v zmysle ktorej prípadná neplatnosť tej-ktorej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve z dôvodu jej neprijateľnosti ešte neznamená neplatnosť spotrebiteľskej zmluvy ako celku a je povinnosťou súdu zmluvné podmienky a samotnú zmluvu hodnotiť objektívne, s prihliadnutím na právnu istotu ekonomických činností, ktorú odôvodnene očakávajú obidve zmluvné strany.

35. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že pri posúdení nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia správne súd prvej inštancie prednostne vyhodnocoval platnosť právneho úkonu, avšak svoj záver neúplne a nepresvedčivo zdôvodnil. V odôvodnení navyše iba stroho skonštatoval, že daná zmluva obsahuje všetky náležitosti vyžadované právnymi predpismi. Z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkou žalobcu týkajúcou sa uvedenia nesprávnej výšky RPMN, z akých údajov súd vychádzal pri skúmaní výšky RPMN, nedal odpovede na namietané nezohľadnenie poplatkov za havarijné poistenie predmetu leasingu, za povinné zmluvné poistenie predmetu leasingu, za poistenie finančnej straty pri výpočte výšky RPMN, neobjasnil prípadný vplyv nesprávnej výšky RPMN na platnosť právneho úkonu. Zo stručného odôvodnenia nemožno vyvodiť, či a akým spôsobom súd podrobil kontrole uzavretú spotrebiteľský zmluvu, či posudzoval namietané naplnenie podmienok v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. b), d), f) Zákona o spotrebiteľských úveroch pre vyhodnotenie poskytnutého úveru ako bezúročného a bez poplatkov.

36. Rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je potom jasné a zrozumiteľné, nedáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky a pri jeho vydaní neboli zachované formálne a obsahové náležitosti, s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia. Súd prvej inštancie svoj záver o zamietnutí žaloby odôvodnil stručne bez presvedčivých

právnych záverov, ktoré bolo nutné zodpovedať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu. Takéto odôvodnenie potom prirodzene vzbudzuje dôvodné pochybnosti najmä o presvedčivosti a spravodlivosti rozhodnutia súdu.

37. Odvolací súd dáva do pozornosti, že významnú úlohu v procese hodnotenia dôkazov § 191 CSP má vnútorné presvedčenie súdu, ktoré nemá predstavovať svojvôľu a nezodpovednosť súdu, ale malo by sa vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Zásada voľného hodnotenia dôkazov má svoje limity. Jej kontrola sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v § 220 ods. 2 CSP. Z formulácie § 191 CSP možno vyvodiť, že súd je povinný navzájom si odporujúce dôkazy hodnotiť a zdôvodniť, prečo niektoré z nich pokladá za nevierohodné, prečo niektoré odmietol vziať pri formulovaní rozhodnutia do úvahy, prípadne aj prečo sa niektorými dôkaznými návrhmi odmietol zaoberať.

38. Nedostatok alebo nezrozumiteľnosť dôvodov rozhodnutia predstavuje závažné procesné pochybenie súdu, spočívajúce v odňatí možnosti konať pred súdom. O odňatie možnosti konať pred súdom ide v prípade nesprávneho postupu súdu v civilnom sporovom konaní, ktorým (postupom) sa strane sporu odníme možnosť pred ním konať a uplatňovať (realizovať) procesné oprávnenia subjektu civilného sporového konania, ktoré mu priznáva platná právna úprava, za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

39. Odvolací súd zastáva názor, že záver súdu, v súvislosti so zamietnutím žaloby v tomto konaní nemôže právne obstáť. Záver súdu o nedôvodnosti podanej žaloby je predčasný, nepreskúmateľný a nesprávny.

40. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ak súd pri odôvodňovaní rozhodnutia nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje ustanovenie § 220 ods. 2 CSP dochádza nielen k tomu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym obsahom. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje stranám sporu posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní o veci.

41. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti, s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

42. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

43. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie

sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

44. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, zistil, že rozsudok súd prvej inštancie a jeho odôvodnenie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže závery v ňom obsiahnuté sú nedostatočné, nejasné a nezrozumiteľné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitost' zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného rozsudku absentuje. Rozsudok tak nenapĺňa požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti, neobsahuje riadne hodnotenie dôkazov. Ide o závažné procesné pochybenie, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, absentuje argumentácia vo vzťahu ku skutočnostiam, majúcich vplyv na rozhodnutie o uplatnenom nároku.

45. Uvedeným postupom súdu prvej inštancie bolo znemožnené stranám, aby uskutočňovali procesné práva a tým došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces a nemožno tento nedostatok napraviť v odvolacom konaní. Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvej inštancie mal v rozhodnutí venovať presvedčivému odôvodneniu svojho záveru o nedôvodnosti uplatneného nároku. Súd prvej inštancie pri odôvodnení rozhodnutia v napadnutej časti pochybil, ak z jeho obsahu nie je zrejmé, akými úvahami sa pri rozhodovaní riadil, z ktorých skutočností vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie.

46. S prihliadnutím na vyššie uvedené, v danom prípade odvolateľ dôvodne namietal nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku v dôsledku nedostatočného zdôvodnenia prijatých záverov, ktoré tvorili podklad pre rozhodnutie, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP). Vzhľadom na to, že odvolací súd zistil toto pochybenie súdu prvej inštancie, ďalšími odvolacími námietkami žalobcu sa nezaoberal.

47. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b/ CSP); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinštančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 CSP, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 CSP). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť.

48. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil, pretože jeho nepreskúmateľnosťou došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

49. Úlohou súdu prvej inštancie bude pri ďalšom prejednaní veci opätovne skúmať a posúdiť opodstatnenosť nároku žalobcu, v prípade, ak súd dospeje k záveru o platnosti Leasingovej zmluvy č. LZF/XX/XXXXX uzavretej medzi stranami sporu dňa 06.10.2015, následne predmetnú zmluvu podrobí kontrole, t. j. preskúma splnenie náležitosti Leasingovej zmluvy v zmysle príslušných právnych predpisov, bude sa zaoberať i prípadnou aplikáciou ustanovenia § 11 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských zmluvách (či nárok žalobcu nie je čiastočne dôvodný). Zároveň sa vysporiada s námietkami strán sporu, opätovne vo veci rozhodne a v zmysle ustanovenia § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil,

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).